



ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

“Ότε άφύπνισθην προχθές τήν πρωίαν ήτο ή γλυκειά ώρα της χαρμυγής κατὰ τήν όποιαν δέν ήξεύρω τί βαλσαμώνει ή φύσις, καθά διαβεβαιού ή Ζαλακώστας, αλλά κατὰ τήν όποιαν βεβαίως άναπέμπονται πρός τόν ούρανόν όμοῦ μέ τούς ήχους του Έωθινοῦ καί τὰ κελαδήματα τῶν πτηνῶν — επί τη υποθέσει ότι έχουν όρεξιν τὰ πτηνά νά κελαδῶσιν αὐτήν τήν έποχήν—αί φοβερώτεραι τῶν βλασφημιῶν ὑπ’ εκείνων τῶν ταλαιπώρων, ὧν τόν νήδυμον ὕπνον καί τὸ παρήγορον ὄνειρον διακόπτει ή άγρία ωρύγη του σαλεπτοῦ.

Δέν τὸ λέγω διὰ νά καυχηθῶ, αλλά καί ἐγώ άνήκω εἰς τήν τάξιν τῶν άτυχῶν αὐτῶν μαρτύρων. Παραδόξως ὁμως τήν ήμέραν εκείνην δέν μέ άφύπνιζεν ή θηριωδία τῶν περιπλανωμένων αὐτῶν τεράτων· δέν ήκουον τὰς λιγυράς φωνάς τῶν κουλουροπωλῶν, δέν ήκουον βήματα διαδιδῶν εἰς τήν πολυσύχναστον ὁδόν.

Έννόησα, ότι κάτι έκτακτον συνέβαινε καί προσεκάλεσα τόν ὑπηρέτην μου Άναξίμανδρον, ὅστις σπουδάζων άμα καί ὑπηρετῶν προώρισταί νά κλείσῃ μίαν ήμέραν τήν γενέθλιόν του νήσον Όλίαν, άναρριχώμενος μέχρι τοῦ άξιώματος τοῦ ὑπογραμματέως εἰρηνοδικείου καί μέχρι της περιωπής βοηθοῦ άριστοῦ ψάλτου. “Ηθελα νά βεβαιωθῶ αν εἶχε χιονίσει.

— Πήγαινε νά ιδῆς, εἶπον αὐτῷ, αν μάς ήλθεν ή Λευκή κόρη τοῦ Βορρά...

“Ο Άναξίμανδρος μεταβάς επέστρεψε μετ’ ολίγον λέγων:

— Μας ήλθεν ή κυρά Γιάνναινα.

— Ποία;

— Η πλύστρα μας.

— Μά πῶς λοιπόν; ή κόρη τοῦ Βορρά δέν εἰναι τὰ λευκά καί άδρά ὡς φύλλα ιάσμου πέταλα;...

— Τὰ πέταλα τὰ εἰναιξεν από τὸ κρῦον ή κυρά Σταμάτα, ή συντρόφισσα της πλύστρας μας, ή όποία ήλθε νά της δώσετε τὰ λεπτά, όπου της χρεωστεῖτε, διότι της χρειάζονται διὰ τήν κηδείαν.

Έρρίγησα τόσον πολύ, ὥστε άμέσως έχώθην ὑπὸ τὸ έφάπλωμα.



Διότι πρέπει νά γνωρίζετε, ότι ὁσάκις εμφανίζεται ή Λευκή κόρη τοῦ Βορρά εἰς τήν πόλιν μας, δύο κυρίως πράγματα πολλαπλασιάζονται καταπληκτικῶς, τὰ ποιητικά έπιθετα εἰς τὰς περιγραφάς τῶν έφημερίδων καί αἱ περιπνευμονίαι.

“Η Λευκή αὐτή κόρη τοῦ Βορρά έχει έν άποτέλεσμα ιδιάιτερον επί τοῦ ὀργανισμοῦ μου. “Οσάκις παρουσιάζεται αὐτή μέ ὅλην τήν ποιητικήν λευκότητά της τὰ μέλη μου μελανιάζουν από τὸ κρῦον.

Προσεκάλεσα ένα φίλον μου Άσκληπιάδην καί τόν ήρώτησα νά μοῦ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον.

— Δέν εἶνε τίποτε, μοι άπήντησε μειδιῶν, αὐτὰ εἶνε

άποτέλεσμα τοῦ ψυχους... Εἶνε καί αὐτό... ψύχωσης!
“Ορίστε αἱ νέαι ιδέαι έν τη έπιστήμῃ!



«— Δέν εἰξεύρεις τί έκκα!» μοῦ ἔλεγε θριαμβευτικῶς χθές ὁ άξιότιμος φίλος μου κ. Ζαχαρίας Παραδερμένος. «Άφοῦ έπῆρα τήν σύνταξίν μου, έτρεξα καί τήν ήγόρασα ὅλην κάρβουνα καί έγέμισα τήν άποθήκην, εἰς στιγμήν κατὰ τήν όποιαν ή άξιότιμος σύμβιος καί συνευνός μου ἔλειπεν από τήν οἰκίαν, ένεκα έπισκέψεων. “Όταν έπανήλθε καί μοῦ έζήτησε τὰ χρήματα — ξεύρετε δά, ότι ή κυρία Θεοδώρα εἶνε κομμάτι ευερέθιστος! — τήν έπῆρα από τὸ χέρι καί της εἶπα μυστηριωδῶς:

— Σώπα, καλέ, σώπα καί έχομεν θησαυρόν!...

“Η άξιότιμος καί άγαπητή σύμβιος μέ παρηκολούθησε περίεργος μέχρι της άποθήκης.

— “Ιδού, εἶπα, δεικνύων αὐτῇ τόν ὀγκῶδη σωρόν, άνθρακες ὁ θησαυρός!

Δέν εἰξεύρω ποίαν άπάντησιν ἔδωκεν ή κυρία Θεοδώρα, αλλά μοῦ φαίνεται, ότι εἶδα ζωηράν καί ευγλωττον τήν άπάντησιν εἰς τὸ πλήρες άμυχῶν πρόσωπον τοῦ άξιότιμου κ. Ζαχαρίου.



Δέν ακολουθῶ ακριβῶς τὸ σύστημα τοῦ άξιότιμου φίλου μου κ. Παραδερμένου κατὰ τὰς ήμέρας ταύτας τοῦ ὑπερβολικοῦ ψυχους, εφαρμόζω ὁμως έν άλλο άνάλογον.

Κλείομαι έντός της κατοικίας μου καί φροντίζω ν’ άφαιρέσω ή ν’ άπομακρύνω έξ αὐτῆς πᾶν ὅ,τι έχει σχέση μέ τὸ ψυχος.

“Οσάκις κρούεται ή θύρα, ὁ Άναξίμανδρος ἱσταται εκεί άγρυπνος φρουρός.

— Ποῖος εἶνε;

— “Ο κ. Ψυχας, ὅστις θέλει κάτι ν’ αναγγείλῃ διὰ τήν ὑπόθεσιν τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου.

— “Ο κύριος δέν δέχεται.

Μπούμ!... μπούμ!...

— Ποῖος εἶνε;

— “Ο κ. Παγώνης...

— Μακρὰ δι’ ὄνομα Θεοῦ!

Κτυποῦν πάλιν. Εἶνε ὁ κ. Θερμογιάννης.

— “Η ευγενεία σας ήμπορεῖτε νά εἰσέλθῃτε.

“Επειτα έκτελεῖται γενική έκκαθάρισις εἰς τήν βιβλιοθήκην.

Τὰ βιβλία ἐξετάζονται έν πρός έν.

— Τὰ δράματα τοῦ κ. Άντωνιάδου...

— Μακράν!...

— “Η νομολογία τοῦ Άρείου Πάγου...

— Πέταξέ την!

Τὰ μόνα τὰ ὁποῖα διασῶνται, εκ της αὐστηρῆς άπογραφῆς εἶνε μερικά φύλλα τοῦ “Ηλίου τοῦ κ. Πύργα καί τινες πόμοι της Έστίας.

Τὰ θέτω κατὰ σειράν καί τοποθετοῦμαι έν τῷ μέσῳ αὐτῶν. “Αν καί αὐτῇ ή μέθοδος δέν ισχύσῃ τότε καταφεύγω εἰς τὸ τελευταῖον μέσον· τὰ άντικαθιστῶ ὅλα διὰ μιάς φιάλης καλοῦ ρωμίου της “Ιαματικῆς.

“Εν ἐλλείψει, καταφεύγω εἰς τὸ Ρωμαϊκόν δίκαιον.



Τὸ ἐξῆς εἶνε τὸ τελευταῖον κατόρθωμα τοῦ Άναξιμάνδρου· τὸ παραδίδω εἰς τήν άθανασίαν.

Γράφων μὲ τῶν ἡμερῶν τούτων, ἐλησμόνησα τὸ πραγματικὸν γένος τῆς λέξεως ὁ Πάρνης τοῦ γνωστοῦ ὄρου τῆς Ἀττικῆς, διότι εἶνε γνωστὸν, ὅτι ὁ κ. Κόντος ἔχει πρὸ πολλοῦ ἐπιφέρει ἀληθῆ ἀναστάτῳσιν εἰς τὰ γένη τῶν ὀνομάτων.

Ἐκραξά τὸν ἀγαθὸν ὅσον καὶ εὐφυσά νέον, καὶ τοῦ εἶπα:

— Κέμεμου τὴν χάριν σὲ παρακαλῶ, κύτταξε ποίου γένους εἶνε τὸ ὄρος Πάρνης.

Ὁ Ἀναξίμανδρος ἐξῆλθε καὶ μετὰ ἐπισταμένην παρατήρησιν μοι ἀπήντησε:

— Δὲν ἠμπόρεσα νὰ διακρίνω, ἐπειδὴ εἶνε σκεπασμένο ἀπὸ χιόνι.

Ἀββακούμ



ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Εὐρισκόμεθα εἰς ἐκρυθμὸν κατὰστασιν. Μᾶς ἐπεσκέφθη ἡ χιών, εἰς τὴν Βουλὴν οὐδεμία ἐπεράνη κάμα, οὐδ' ὑψώθη ἀπειλητικὴ σεβαστῶν διαστάσεων ράβδος, ἐπανελήφθη ἡ ἔκδοσις τοῦ «Αἰῶνος», ὁ κ. Βαλσαμάκης ὁμιλῶν δὲν συνεκρούσθη μετὰ τοῦ συντακτικοῦ, ὁ κ. Γεωργαντζᾶς εὐρίσκεται εἰς ὁμαλὰς σχέσεις μετὰ τῆς γραμματικῆς καὶ ὁ κ. Μίλησις μένει ἀκόμη ἐν τῇ Ἀντιπολιτεύσει. Τὸ τελευταῖον, καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα, προξενεῖ μεγαλειτέραν ἐκπληξιν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῆς χιόνος.

✱

Ὁ Ἠγέτης τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἐπίστευσε, φαίνεται, ὅτι συνεπεία τῆς περὶ Κρήτης πρώτης συζητήσεως ἀπεσκήρτησαν οἱ τρεῖς κυβερνητικοὶ βουλευταὶ καὶ ἐπεχείρησε δευτέραν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Ἐσκέφθη: ἂν ἀποσκιρτήσωσι καὶ ἄλλοι τρεῖς ἕνεκα τῆς νέας συζητήσεως καὶ οὕτω καθέξῃς μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ Κυβέρνησις πίπτει. Ἡ πείρα ὅμως τὸν ἐδίδαξε τὸ ἐναντίον, καθ' ὅσον πολλοὶ βουλευταὶ τοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τοὺς νομούς των... συνεπεία τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἀγορεύσεως.

✱

Καὶ πρὶν ἢ κλείσωμεν τοὺς λογαριασμοὺς μας μετὰ τῆς Βουλῆς, ἃς σᾶς δώσωμεν μίαν πληροφορίαν περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς ρητίνης τὴν ὁποίαν ἠκούσαμεν εἰς τινὰ τῶν συνεδριάσεων. Ἐχει τὸν λόγον ὁ κ. Πετρίδης.

• Καὶ πῶς παράγεται ἡ ρητίνη; Οἱ χωρικοὶ τραυματίζουν τὰ δένδρα καὶ ἐξέρχεται αὕτη.

✱

Ἐκ τῶν τραυμάτων τῶν δένδρων ἃς ἔλθωμεν εἰς τὰ τραύματα τῶν κεφαλῶν.

Ἐπάρχει ἰατρικὴ τις Ἑταιρία, ἡ ὁποία εἰς τὰς συνε-

δριάσεις τῆς λύει πολλὰ ἐπιστημονικὰ ζητήματα μεθ' ἀβρότητας ἀξίας πολλῆς προσοχῆς ἐκ μέρους τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς λύσεως τῶν ἐπιστημονικῶν τούτων ζητημάτων ἀπονέμει καὶ τίτλους εἰς τὰ μέλη της. Μέχρι τοῦδε δύο ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ὠνομάσθησαν ἀγράμματοι ὑπάρχει δ' ἐλπίς ν' ἀπονεμηθῶσι καὶ ἄλλοι τίτλοι μᾶλλον κοινωνικοὶ καὶ ὀλιγώτερον ἐπιστημονικοί.

✱

Ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων πράξεων τῶν μεγαλοσχῆμων ἐπιστημόνων ἦτο συμπλοκὴ μετὰ δύο φοιτητῶν τῆς ἰατρικῆς. Ὁ εἰς συνεπάθει ὑπὲρ τούτου ὁ ἕτερος ὑπὲρ ἐκείνου τοῦ καθηγητοῦ. λοιπὸν ὁ τολμηρότερος ὑψώνει τὴν ράβδον του καὶ θραύει τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀντιφρονούντος. Λέγεται, ὅτι ὁ παθὼν μετὰ τὸ ἐπιχειρήμα τοῦτο τοῦ ἀντιπάλου του ἐπείσθη περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς ἣν ἠμφισβήτη.

✱

Τὸ γεγονός τοῦτο ἔλυσε καὶ ἐν σπουδαῖον ζήτημα, ὅπερ μετὰ σοβαρότητος προὔταθη, ἂν πρέπει δηλαδὴ οἱ φοιτηταὶ νὰ φοροῦν ὑψηλοὺς ἢ ἄλλους πῖλους ἀδιαφόρως. Γενικὴ ἰδέα ἐσχηματίσθη, ὅτι οἱ πῖλοι τῶν κυρίων φοιτητῶν πρέπει νὰ εἶνε ὄχι μόνον ὑψηλοὶ ἀλλὰ καὶ ὅσον τὸ δυνατόν στερεοί.

✱

Ἐπίσης τὸ γεγονός τοῦτο πρέπει νὰ πείσῃ τοὺς ἀρμοδίους, ὅτι εἰς τὴν ἀρτισύστατον «Λέσχην τῶν φοιτητῶν» ἀνάγκη νὰ δίδωνται καὶ μαθήματα πυγμαχίας ἢ χειρισμοῦ τῆς ράβδου κατὰ τὰς νεωτέρας ἀπαιτήσεις τῶν ἐπιστημονικῶν συζητήσεων.

Ἄξιος



ΣΤΟΝ ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ

Ἄμα σὲ βλέπω 'ς τὴν Βουλὴν νὰ ὁμιλῇς μὲ τόνον καὶ νὰ κινῇς αἰῶνια τὰς δύο φαβορίτας αἰσθάσθάνομαι 'ς τὸν στόμαχον πολὺ φρικώδη πόνον καὶ νὰ μαζεύω δὲν ἔμπορῶ τοὺς τόσους μαργαρίτας.

Ἀξενίσμα